

sonlige Spørgsmaal som dette, hvor meget Departementschef Andersen kan overkomme og ikke overkomme, er det altid svært for det høje Folketing at afgøre, især naar ingen endnu har bestridt, at Embedsmænd have Lov til at have Bierhverv og Bestillinger ved Siden af deres embedsmæssige Arbejde. Jeg vil desuden gøre opmærksom paa, at der er nedsat en Kommission til Undersøgelse af, hvorvidt, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade Embedsmænd kunne forene andre Stillinger med deres embedsmæssige Stilling. Jeg ved meget godt, at der netop her i Tinget er rejst stærke Angreb mod Departementschef Andersen ogsaa af andre Medlemmer end det ærede Medlem, der nu talte, fordi han overkommer saa meget. Jeg er ikke i og for sig denne Mands Talsmand, fordi jeg i dette Øjeblik som Minister er hans overordnede, men paa den anden Side maa jeg sige, at netop naar denne Kommission sidder, finder jeg det forkasteligt, om man vilde skride ind netop mod denne ene Mand og enten forbyde ham at have de Hverv, som han har ved Siden af sit Embede, eller afskedige ham, fordi han har saadanne Hverv. Jeg kan kun bedømme det Arbejde, han udfører som Departementschef, og det finder jeg vel udført, forsvarligt gjort.

Naar det ærede Medlem undrer sig over, at just han sidder i Bankkomiteen, vil jeg dertil sige, at det efter min Mening var nødvendigt for Staten, at en Embedsmand fra Finansministeriet havde Sæde i Bankkomiteen. Den Berøring, den stadige Kontakt, der maatte være mellem Finansministeren og Bankkomiteen, gjorde og gør det endnu, saa længe Bankkomiteen bestaar, ganske nødvendigt, at en Embedsmand, som staar i umiddelbar Berøring med Finansministeren, sidder i Bankkomiteen og kan give ham de Indberetninger derfra, som ere fornødne, mundtligt saavel som skriftligt. Derfor tror jeg, det for saa vidt har været heldigt — hvis ellers Departementschef Andersen var Manden —, at han har siddet der. Jeg kan ikke se rettere — og jeg har gennemgaaet Bankkomiteens Protokoller lige saavel som noget Medlem af dette høje Ting —, end at han har varetaget Statens Interesse, hvor der har været Tale om at kunne gøre dette. Hvilke Hverv han ellers har haft at udføre, hvor han overhovedet er anbragt — det er ikke mig, der har anbragt ham i disse Stillinger —, er en Sag for sig, og den synes jeg, som sagt, ikke, vi kunne komme ind paa, naar der sidder en Kom-

mission til Undersøgelse af netop dette; jeg haaber den nogenlunde snart vil have endt sit Arbejde. Der vil da kunne komme til at foreligge et Lovforslag, og man kan faa slaaet fast, hvad vi her i Landet skulle og kunne kræve af Embedsmænd og hvad ikke.

Det ærede Medlem sagde, at det var mærkeligt, at den paagældende Departementschef kunde rejse til Paris, naar han samtidig havde saa mange Ting at varetage ogsaa som Medlem af Bankkomiteen. Til en vis Grad er jeg enig med det ærede Medlem, idet jeg synes, at det Arbejde, Departementschefen udførte i Paris, ikke krævede hans Nærværelse. Dette Arbejde bestod i at underskrive de Obligationer, der skulle udfærdiges og bruges paa det franske Marked i Anledning af Statslaanet i Sommer. Ganske vist har det altid været Coutume, at det var Statsgældsdirektøren, der rejste til Paris for at underskrive saadanne Obligationer, men dels fordi jeg som ny, tiltraadt Minister havde megen Brug for Statsgældsdirektøren, og dels fordi det var nødvendigt straks at tage fat paa Forberedelserne til det nye midlertidige Statslaan, kaldte jeg ham hjem, idet jeg mente, at hans Nærværelse i Paris ikke var absolut paarkrævet, og jeg fik en anden Mand til at udføre det Arbejde, som Statsgældsdirektøren havde haft at gøre der. I alt var han 3 Uger borte, og selv de, der have meget at gøre, kunne undertiden fjerne sig 3 Uger fra deres Post. Selv Rigsdagsmænd kunne undertiden rejse flere Dage fra Rigsdagen, uden at deres Fraværelse frembringer Savn. Det viser sig, at endog meget betydningsfulde Medlemmer af Samfundet — og hvem er betydningsfuldere i dette Samfund end Rigsdagsmænd — kunne være nogen Tid borte, uden at man derfor kan sige, at de ikke fuldt ud udføre det Hverv, der paahviler dem. Man maa gaa ud fra, at ingen Rigsdagsmand nogen Sinde forsømmer sin Gerning som saadan, selv om han er borte fra Fredag til Tirsdag, eller hvor længe det nu er, for at varetage den Opgave hjemme, der ogsaa kræver hans Nærværelse.

Det er blevet sagt af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), at der i Bankkomiteen var blevet udbetalt Honorarer, som vare langt større end dem, jeg havde nævnt. Jeg har ikke dette præsent, men det er muligt, at der er udbetalt større Honorarer lige i Begyndelsen. Jeg erindrer ikke, at Komitéprotokollen udviser det, skønt jeg har gennemgaaet den lige saa vel som det ærede Medlem, men jeg